चन्दनागुरुपङ्काक्तां प्रमदामीप्सितामिव। वसामेदोरुदिग्धाङ्गीं जिह्वां वैवस्वतीमिव। १८०
पटुघण्टाशतरवां वासवीमशनीमिव। निर्म्मुक्ताशीविषाकारां पृक्तां गजमदैरिव।
त्रासनीं रिपुसैन्यानां स्वसैन्यपरिहर्षणीं। मनुष्यलोके विख्यातां गिरिशृङ्गविदारिणीं।
यथा कैलासभवने महेश्वरसखं बली। आह्वयामास कौन्तेयः संक्रुद्धमलकाधिपम्।
यथा मायामयान् दृप्तान् सुबहून् गन्धमादने। जघान गुह्यकान् क्रुद्धो मन्दरार्थे महाबलः।
वार्य्यमाणोऽपि बहुभिर्द्वैपद्याः प्रियमास्थितः। तां वज्रमणिरत्नाढ्यामष्टास्रिं वज्रगौरवाम्। १८५
समुद्यम्य महाबाहुः शल्यमभ्यद्रवद्रणे। गदया युद्धकुशलस्तथा दारुणनादया।
पोथयामास शल्यस्य चतुरोऽश्वान्मनोजवान्। ततः शल्यो रणे क्रुद्धः पीने वक्षसि तोमरं।
निचखान नदन्वीरो वर्म्म भित्त्वाऽस्य सोऽभ्यगात्। वृकोदरस्त्वसम्भ्रान्तस्तमेवोद्धृत्य तोमरं।
यन्तारं मद्रराजस्य निर्ब्बिभेद ततो हृदि। स भिन्नमर्म्मा रुधिरं वमन् विस्रस्तमानसः।
पपाताभिमुखो दीनो मद्रराजस्त्वपाक्रमत्। कृतप्रतिकृतं दृष्ट्वा शल्यो विस्मितमानसः। १९०
गदामास्थित्य धीरात्मा प्रत्यमित्रमवैक्षत। ततः सुमनसः पार्था भीमसेनमपूजयन्।
तद्दृष्ट्वा कर्म्म सङ्ग्रामे घोरमक्लिष्टकर्म्मणः।
इति श्रीमहाभारते शल्यपर्व्वणि सङ्कुलयुद्धे एकादशोऽध्यायः ॥ ११ ॥
॥ सञ्जय उवाच ॥ पतितं प्रेक्ष्य यन्तारं शल्यः सर्व्वायसीं गदां। आदाय तरसा राजंस्तस्थौ गिरिरिवाचलः।
तं दीप्तमिव कालाग्निं पाशहस्तमिवान्तकं। सशृङ्गमिव कैलासं सवज्रमिव वासवं।
सशूलमिव हर्य्यक्षं वने मत्तमिव द्विपं। जवेनाभ्यागमद्भीमः प्रगृह्य महतीं गदां। १९५
ततः शङ्खप्रणादस्तु तूर्य्याणाञ्च सहस्रशः। सिंहनादश्च सञ्जज्ञे शूराणां हर्षवर्द्धनः।
प्रेक्षन्तः सर्व्वतस्तौ हि योधा योधमहाद्विपौ। तावकाश्च परे चैव साधु साध्वित्यपूजयन्।
न हि मद्राधिपादन्यो रामाद्वा यदुनन्दनात्। सोढुमुत्सहते वेगं भीमसेनस्य संयुगे।
तथा मद्राधिपस्यापि गदावेगं महात्मनः। सोढुमुत्सहते नान्यो युधि योधो वृकोदरात्।
तौ वृषाविव नर्द्दन्तौ मण्डलानि विचेरतुः। आवल्गितौ गदाहस्तौ मद्रराजवृकोदरौ। २००
मण्डलावर्त्तमार्गेषु गदाविहरणेषु च। निर्व्विशेषमभूद्युद्धं तयोः पुरुषसिंहयोः।
तप्तहेममयैः शुभ्रैर्ब्बभूव भयवर्द्धनी। अग्निज्वालैरिवाविद्धा पट्टैः शल्यस्य सा गदा।
तथैव चरतो मार्गान्मण्डलेषु महात्मनः। विद्युदभ्रप्रतीकाशा भीमस्य शुशुभे गदा।
ताडिता मद्रराजेन भीमस्य गदया गदा। दह्यमानेव खे राजन् ससृजे पावकार्च्चिषः।
तथा भीमेन शल्यस्य ताडिता गदया गदा। अङ्गारवर्षं मुञ्चन्तौ तदद्भुतमिवाभवत्। २०५
दन्तैरिव महानागौ शृङ्गैरिव महर्षभौ। तोत्त्रैरिव तदाऽन्योन्यं गदाग्राभ्यां निजघ्नतुः।
तौ गदानिहतैर्गात्रैः क्षणेन रुधिरोक्षितौ। प्रेक्षणीयतरावास्तां पुष्पिताविव किंशुकौ।
गदया मद्रराजेन सव्यदक्षिणमाहतः। भीमसेनो महाबाहुर्न चचालाचलोपमः।